

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXII.

V Ljubljani 9. vel. travna 1879.

List 19.

Izgledi bogoljubnih otrok iz vsih časov keršanstva. II.

7. Zveličana Marija Angeljska.

Mnogoverstnim priprošnikom in brezštevilnim izgledom, ki jih ima katoliška mladina v nebesih, so pridružili papež Pij IX tudi gorečo in zvesto služabnico Božjo, Marijo „Angeljsko“, katero so 24. maja 1865 v cerkvi sv. Petra slovesno med zveličane pristeli. Pač je ta rajska cvetlica zaslužila svojemu imenu pristavek, da so jo imenovali „Angeljsko“, ker je bila v resnici to, kar je ime pripovedovalo: pravi angelj že na zemlji. A to ime je dobila še le potlej, ko je bila sprejeta v samostan, s kerstnim imenom se je priprosto imenovala Marijana; in ker nam je tukaj pregledovati le bolj njeno mladostno življenje, jo hočemo tudi tako imenovati.

Marijanica je bila iz grofovske hiše Fontaneila, v Turinu rojena 7. prosinca 1661. Po materi je bila še v sorodu s sv. Alojzijem, s tistim angeljskim mladenčkom, katerega veselo imenuje vsak, ki hoče mladini z lepim naukom tudi lep izgled priporočiti.

Prejela je od Boga nenavadno veliko dobrega, mnogo natornih in čeznatornih milosti, znabiti več, kakor kak drugi otrok; a začela je tudi prav zgodaj take nenavadne darove si v prid obračati. Imela je dobre starše, ki so si toliko prizadevali, da bi jo odredili dobro in pobožno; imela je poleg drugih časnih dobrot jako živahnega duha, jasno mišljenje, dober spomin, pohlevno, mirno in odkrito serce; imela je, da vam ob kratkem dopovem, naj boljšo podlago za naj lepše keršanske čednosti.

Te tolikanj plemenite zmožnosti je že kaj zgodaj tudi sv. Duh z obilnimi darovi posvečeval in k dobremu nagibal; imela je že mnogo hvalnega na sebi, na kar navadni otroci še le v poznejših letih začnejo misliti, česar se le polagoma privadijo, ali celó nobenkrat ne. Ko je začela umevati družih pogovore, poslušala je naj raji božje besede; ko je jela besede izgovarjati, izgovarjala je naj raji svete. In glejte čudo: komaj 4 leta stara, je že serčno hrepenela k sv. obhajilu iti in Jezusa sprejeti!

Večkrat je prosila starše, brate in sestre, naj ji kaj pripovedujejo o Bogu in svetnikih. Zvesto je vse poslušala, in gostokrat je zbrala druge otročiče okrog sebe, da jim je pravila, kar je sama slišala in jih podučevala, ko še sama ni bila 7 lét stara. — Zlasti ji je

pa dobra dekla, ki so jo imeli, veliko veselje delala, ker ji je znala prav veliko lepega pripovedovati iz življenja svetnikov.

Vsakako je hotela Marijanica tudi svetnica biti. Vnele so se ji v sercu tolike želje svetnike posnemati, da se je neki dan dogovorila s svojim enako blagim bratcem, da bosta zapustila očetov dom ter šla v kako puščavo in bodeta tam spokorno živela. Dobila sta si popotno torbico, djala vanjo kruha in nekoliko vina; za pot, sta si v svoji otročji priprostosti mislila, bode to zadostovalo. V puščavi bode že Bog za hrano skerbil. Dobro sta pazila, kam bodo zvečer djali ključ od vežnih vrat, da ga bosta drugo jutro zgodaj imela pri rokah, in mogla prav na tistem skrivaj odhajati. Vesela in zadovoljna ter svoje namere gotova, gresta k počitku. Toda glej! Zjutraj sta nedolžna otroka, oba, namesti na potovanji v puščavo — v terdnem spanji vsak na svoji posteljici, ko ju pride keršenica, kakor po navadi poklicat. Nad mero žalostna se začneta hudo jokati. Nihče ni mogel zvediti, zakaj toliko solz. Našli so sicer torbico, kruh pa vino, a dolgo je bilo zastoj vse spravevanje, kaj sta s tem nameravala; slednjič je Marijanica, že primorana, razodela otročje pobožni namen.

Ker se ji ni posrečilo, da bi v samotni življenjski pušavnikov posnemala, trudila se je, da bi bila v domači hiši čedalje bolj svetnicam podobna. Z velikim strahom se je varovala vsakega greha, bala se je tudi naj manjšega razžaljenja Božjega. Sama pripoveduje, kako je bilo takrat, ko je bila 8 lét stara:

„V tisti dobi sem si iskala časa, da bi se z Bogom pogovarjala. Nisem bila tako hudobnega serca, da bi ne bila raji tisočkrat smert preterpela, kakor Božje veličastvo razžalila, če sem le kako reč spoznala za razžaljenje Božje. O moj Gospod! pač spoznam, kako nezmerno usmiljen si bil do mene. Dovolil si, da me zemlja smé nositi, in še ne zadosti, sam si me hotel nositi. Ljubeznjivo si mi podal roko in si me povzdignil nad nesnažnosti in norosti svetá, ktere so se mi studile in mi vzrokovale velike dušne bolečine.“

Nekako v tisti dobi je bilo, da je zelo nevarno zbolela. Zdravniki so bili že okupali nad njenim zdravjem. Vsi domači so bili močno žalostni in so se silno bali zanjo; zlasti je bila materna žalost neutolažljiva. Veliko so molili za njo, pa viditi je bilo, kakor bi bile zastoj vse molitve; ni se ji hotelo zboljšati.

V tej hudi stiski in britkosti svetujejo užaljeni materi nek dober pater frančiškan, naj se priporoči naj svetejši Devici Mariji in Jo prosijo naj jim zavoljo ne-

omadežanega Spočetja dete še pri življenji ohrani. Precej storijo, kakor je bilo nasvetovano.

V polnem zaupanju gredó grofinja k postelji serčno ljubljene bolnice ter ji velijo, naj pribeži k Materi Gospodovi, naj Jo priserčno prosi za ozdravljenje itd. Pri maternih besedah se umirajoča deklica, ki je do tedaj kakor v neki smertni omotici medlela, zopet zavé, nategne vse svoje zadnje slabe moči, da bi kakor vselej tudi zdaj svojo ljubo mamo ubogala, zakliče: „O Marija, pomagaj mi!“ in vse stori, kakor ji mama rekó. In glej! to prošnjo je dobra deklica s tako živo vero izrekla, da se ji je tisti trenutek neomadežna Devica prikazala in sicer z Jezusom na rokah, proseč Ga za njeno ozdravljenje. Mali bolnici se je v tej prikazni zdelo, kakor bi Jezus ne bil hotel precej uslišati prošnje Svoje Matere, da je pa dodelil prošeno milost, ko ni nehala prositi. In res! prikazen zgine, umirajoča pa, ki so se za njo že kakor za mrtvo tako milo jokali, je pri tej priči popolnoma zdrava. Koliko veselje je cela hiša obhajala, si lahko mislite; gotovo ni bilo veselje manje, kakor nekdanj pri Jairovih, ko jim je mili Jezus dvanajstletno deklico obudil.

(Dalje sledi.)

Cerkev in njeni preganjalci.

Čudna so pota Božje previdnosti, ktera varuje svoje kraljestvo na zemlji, katoliško cerkev, napadov nasprotnikov. Naj peklenska kača napenja vse svoje moči, naj napaja s svojim atrupom tudi same otroke tega kraljestva; vse nič ne opravi, kajti večna Beseda sama govori: „In peklenska vrata je ne bodo premagala.“ Tudi cerkvena zgodovina nam jasno priča, da se je pokazala nevesta Kristusova po vsakem preganjanju veliko bolj čvrsta, gorečnost posameznih udov postala je živejša, in da se je vse cerkveno življenje prerodilo in prenovilo. Nasproti pa so njeni preganjalci vselej čutili Božjo jezo, prav velikrat že na tem svetu.

Naj grozovitejši med rimskimi cesarji od Nerona do Dioklecijana in Galerija so prejeli svoje zasluženno plačilo. Živo nam to popisuje Laktancij v svoji knjigi „de mortibus persecutorum“. In rimsko ljudstvo, ki je zapovedovalo veseljnemu svetu in vse svoje moči nape njalo v propad kerščanstva, je zginilo s svetnega pozorišča. Divja ljudstva so prihrula nad Rim ter konec storila njegovemu gospostvu l. 476 po Kr. Mesto samo sicer, v katerem so se pisali grozoviti ukazi zoper kristjane, oni kraji, kjer se je prelilo toliko mučeniške krvi, postalo je po previdnosti Božji središče vsega kerščanskega sveta. To slavno mesto je bil podaril frankovski vladar Pipin l. 755 kot „patrimonium Petri“ sv. Stolu in k temu prvemu daru so prirasla po dobrotah rokah še druga posestva, ki so bila do leta 1860 z nekterimi izjemami vedno v papeških rokah.

Pa ne le v prvih časih kerščanstva je Bog čudovito varoval svojo sveto Cerkev; vsa stoletja nam dovoljno pričajo, da vsemogočnost Božja ne pušči preganjati svojega kraljestva. Kaznovani so bili vsi preganjalci njegovi, ali pa njihovi nasledniki, kakor je govoril Bog že v starem veku, da bode v vnukih kaznoval pregrehe očetov. Prav lepo piše v tem oziru Jos. de Maistre: „Vsak knez, ki se je porodil v luči resnice, pa jo zaničuje in si prizadeva jo ugasiti, kateri si celó upa preganjati sveto Cerkev in njenega poveljarja, si smé biti svest, da ga zadene pravica Božja. Zaničevanje od svojega lastnega ljudstva, neprevidena smert in roka Božja ga čaka. Tega izgledov imamo v zgodovini od odpadnika Julijana do Filipa Lepega.“ To nam res jasno

kaže zgodovina srednjega veka. Mislimo le na Henrika IV v boju z naj slavnnejšim papežem Gregorijem VII. Kratiti je hotel cerkvene pravice, zato ga je zadela Božja šiba. Bil je odstavljen od lastnih podložnikov ter izdihnil je v veliki žalosti in od vsega sveta zapuščen pod bremenom izobčenja svojo dušo. Spominjajmo se prederznosti Friderika Barbarose zoper Hadrijana IV, Aleksandra III in Urbana III. Ga li ni zadela zaslužena kazen? Ga li niso požerli valovi Kalikadna?

Ni mi treba široko opisovati silovitosti Friderika II zoper Gregorja IX in Inocencija III. Tudi on je čutil jezo Božjo; od vseh zapuščen je žalostno umrl l. 1250. Pa tudi vnuke njegove je zadela desnica pravice Božje. „Pokončal je Bog rod njegov, rod Hohenstaufov“, kakor piše Raumer, „ki je vladal v Nemčiji in v Italiji; zadela je najbolj otožna osoda ves rod in ga take preganjala, da je ostal o njem le še žalosten zgodovinski spomin“.

Ravno tako se je godilo preganjalcem katoliške Cerkve v novejšem času. Jožef II je veliko žalega storil sv. Cerkvi in njenemu poveljarju. Kaj si je vse prizadejal sivolasi Pij VI, ki je potoval leta 1782 tudi sam v avstrijsko stolno mesto, da bi pregovoril vladarja od osnovanih namér. Ali vladar, zamaknjen v proticerkveno modrost osemnajstega stoletja, ga ni poslušal. Zato pa ni imel prave sreče, kar si je dal tudi sam vtisniti v svoj grobni spominek.

Kako se je ravnalo zoper Cerkev in njenega vidnega poveljarja za časa francoske revolucije! Ni mi treba opisovati, kako so hoteli izriniti kerščanstvo, kako odvzeti Cerkvi vso oblast v družbinskem življenju, njo samo pa vkovati v železne okove brezbožnežev. Še več, Boga samega so hoteli spodriniti in — o j strah! — mesto njega častiti nesramno baburo kot boginjo pameti! O spake! Človeški rod, kam si zabredel! Preganjali so katoliške duhovne in števrilo umorjenih je bilo neznansko. Zato je pa tudi Vsemogočni in Vsevedni kaznoval strahovito vse brezbožne. Divjali so drugi zoper drugega ter se klali in tako očitno pokazali, da je človek brez Boga hujši od zverine. Že sama imena Robespierre, Danton, Marat, Carrier, Chaumette, ali kakor se že vsi imenujejo, nas z grozo napolnjujejo!

Grozovito in brezbožno početje prekucuhov je nekoliko pomiril iz revolucije poviti Napoleon, ki je tudi po konkordatu (pogodbi), kterege je bil sklenil s papežem, dal zopet cerkvi uzete pravice. Kazal se je Napoleon prijaznega cerkvi precej, ko je bil zagrabil za kermilo vladarstva. Je li bil tak v resnici, ali se je tacega kazal v dosego svojih namenov, nam ne gre soditi. To pa je gotovo, da ga je pustila previdnost Božja podvreči si malo da ne vse Evrope in vstanoviti si cesarstvo, ki se more primerjati le starorimskemu. A prevzel se je. Ni mu bilo dosti, da je vodil posvetne zadeve svojih podložnikov, silo dela tudi Kristovemu Kraljestvu. Najprej skuša z zvitimi besedami preslepiti in prekaniti papeža Pija VII. Ali, ker ta stoji terden kot skala in se tudi ne udá žuganju mogočnjaka, pa ukaže polastiti se ga, ter kot naj večega hudodelnika zapreti v ječo, kjer je bil celih pet lét, oropan prostosti, celó zasramovan in zaničevan. More li pravični Sodnik le predolgo gledati tako krivico? Nikakor ne. Kaznovati mora krivičnika: kaznoval je tudi Napoleona. Sivolasi Pij se je z največo slavnostjo vernil v svoje večno mesto; Napoleon pa, ki je nekdanj zaničljivo govoril o papežu: „Meni li, da bo mojim vojakom orožje z rok popadalo, je moral resnično gledati, kako so padale na ruskih ledenih tleh puške z oterpnenih rok njegovih vojakov. Sramotno je on sam bežal v Pariz in zeló ponižan je moral iti na Elbo in pozneje na otok sv. Helene v prognanstvo.

Ker govorimo že o Napoleonu, naj pridemo k njegovemu nečaku, Napoleonu III, ki je tudi veliko krivic prizadejal katoliški Cerkvi. Z zvitiimi potuhami in najgerjim hinavstvom je toliko časa roval zoper Cerkev in njenega poglavarja Pija IX, da je oropal s sardinskimi kraljem Viktor Emanuelom sv. Cerkev vseh njenih posestev. Zato ga je že tudi zadela Božja roka. Pri Sedanu sramotno premaganega in vjetega je zapustilo in zavrnilo francosko ljudstvo. Živeti je moral in žalostno umreti kakor stric njegov v prognanstvu. In Viktor Emanuel? Vest ga je pekla po uzetji Rima do smerti. V svetem mestu kar ni mogel bivati in velikrat je isustil: „Io soffro come un dannato“. (Terpim kakor kak pogubljeni.) In naposled je tudi njemu udarila poslednja ura. V malo dnevih je bil še v krepkih letih bolnik in merlič še pred Pijem IX, kteremu je bil zavaljal toliko udarcev.

In kaj vidimo v najnovejšem času! Res, da se Cerkev ne zatira povsod s surovo silo. A ljudstva po vsem svetu so se silno navzela veri in Cerkvi nasprotujočega duha in tako zametujejo in bijejo otroci lastno mater, ktera pa, dobro hoteč svojim gojencem, jih še vedno vabi k sebi in jim ponuja ljubeznjivo svojo roko. Pre-nogi pa, ne zmeneči se za vabilne besede, zasramujejo naj lepši nauke svoje matere, tirajo sami sebe v pogubo. Liberalizem, socijalizem in nihilizem jim podajajo strupene pijače. Zato ni čuda, ako se majajo prvi in poglavitni stebri človeške družbe. Red verski in socijalni hočejo obrniti in v to jim služijo najgerša sredstva. Cerkev hočejo zatreti, vero iz src človeških iztergati, vladarje pomoriti. Dvakrat v kratkem času je stari Viljem komaj ušel smertni krogli, laški in španjski kralj sta le po Božji previdnosti bila rešena grozovite smerti, in cara silne ruske države, ali ga ni oni dan očitno varovala roka Vsegamogočnega?

Te nevarne rane človeštva pa le more ozdraviti pomagati vera in Cerkev. „Skerbimo tedaj“, naj govorim z besedami pruskega cesarja, „da ne zgubi ljudstvo vere“. Vsak katoličan naj stori terden sklep nepremakljivo se deržati svete vere in po nji živeti. Vstati hočemo s Kristusom iz temnega groba zmote in hudo-bije, okleniti se terdno svete Cerkve in njenega vidnega poglavarja Leona XIII, hrabro se vojskovati zoper vse nasprotnike Cerkve. Res, da boj ni lahek in prijeten, toda potreben je. Sej vemo tudi, akoravno je Cerkev veliko terpela, da ji je to terpljenje veliko več koristilo kot škodovalo. Prav ima tedaj Louis Veuillot, ko pravi: „Odpadništvo Cerkve čisti, mučeništvo jo mladit, preganjanje in revščina jo poveljuje, kakor jo vojska oprostuje.“ Le hrabro se tedaj borimo! Kajti kar velja o Cerkvi sploh, velja tudi o posameznih udih. Zmaga si smemo biti svesti, sej se bojuje On sam z nami, ki nam je obljubil, da hoče ostati pri nas do konca sveta. Naprej! Vse za vero, dom, cesarja! J. L.

Za prvo sv. obhajilo.

Srečni otroci! Drugač vas danes ne morem imenovati, kakor da pravim: „srečni otroci!“ Zakaj zdaj je prišla za vas tista srečna ura, ki ste se že tako dolgo pripravljali na njo, zdaj je prišel tisti trenutek, ki ste ga že tako željno pričakovali: danes pride Jezus k vam. Jezus, ki je mogočnejši, kakor vsi kralji in cesarji, ker je vsegamogočen; Jezus pride k vam, ki je svetejši, kakor vsi svetniki in svetnice, kakor vsi kori angeljev, ker je neskončno svet; Jezus pride k vam, kateri vas bolj ljubi, kakor more naj boljša mati ljubiti naj boljšega otroka, ker je naj boljši, naj ljubeznjivši.

Oh, kako bi bil v stanu vašo srečo današnjega dneva popisati? Komu vas hočem primérjati, ker na zemlji ne najdem nič tako veselega, nič tako srečnega? Iz sv. pisma pač vém za nekega človeka, ki je bil enkrat enako srečen, kakor vi danes; vendar tako seló srečen ni bil, kakor vi danes! Bil je to bogati cestninar Cahej, kar nam sv. pismo o njem pripoveduje, je tako podobno temu, kar se ima danes tukaj le pred našim oltarjem goditi, da vam hočem zdaj le ob kratkem razložiti, ter boste bolj pripravljeni.

Ko je šel Jezus zadnjikrat v Jeruzalem, da je tam terpel in umerl za nas, se je nekoliko mudil v mestu Jerihi. Bil je pa tam bogat mož, Cahej, viši cestninarjev. Močno je želel Jezusa videti; pa ni mogel, zavoljo množice, ker je bil majhne postave. Zato je tekel naprej in zlezal na drevo, da bi ga videl, ker ondi je imel memo iti. In ko je bil Jezus, ravno ta Jezus, ki ga boste vi danes sprejeli v svoje serce — na tisto mesto prišel, je gori pogledal in ga je videl ter mu je rekel: „Cahej, hitro stopi doli, ker danes moram v tvoji hiši ostati!“ In je hitro doli stopil in ga je z veseljem sprejel. Rekel mu je: „Glej Gospod! polovico svojega blaga dam ubogim, in ako sem koga kaj ogoljufal, povernem čvetero.“ Jezus pa mu je rekel: „Danes je tej hiši zveličanje došlo, zato ker je tudi on sin Abrahamov. Sin človekov je namreč prišel iskati in zveličat, kar je bilo zgubljenega.“ — Kolika sreča za grešnika cestninarja!

Vsaka beseda tega, kar sem vam zdaj povedal, tudi vam danes velja. Le pomislite:

I. a) Cahej je želel Jezusa videti. Tudi vam že več časa naročamo, da morate želje obuditi v sercu po Jezusu in hrepenenje. Vem, da ste zlasti zadnje dneve večkrat izdihnili iz dna serca: naj bi ljubi Jezus že skoraj prišel! In Jezusa je to veselilo, ko je bral v vašem sercu, kako ga željno pričakujete. Oh, še zdaj posebno goreče obudite te želje, ko je že tako blizo!

b) Cahej je bil majhen. Oh bodite tudi vi zdaj-le kolikor mogoče majhni, hočem reči ponižni. Še enkrat prevdarite: Kdo je Jezus, ki pride k vam! Koliko lepega in veličastnega ste že o Njem slišali! Kaj pa ste vi? ali pač zaslužite toliko srečo, toliko čast? S ponižnim srcem naj vsak izdihne: „Gospod, nisem vredn“ itd.

c) Cahej je tekel naprej; v svoji gorečnosti se ni nič ljudi bal, kaj kdo poreče, njemu je bilo le na tem, da bi Jezusa videl. Tudi vi ste se odločili od drugih ljudi, ste prišli naprej, prav blizo sem pred oltar; toda nikar še tukaj ne ostanite, pojdite v svojih mislih in željah še dalje, kamor vas noge ne neso — glejte

d) Cahej je šel na drevo — na višavo! O tudi vi povzdignite zdaj-le vse svoje misli, želje, vse svoje mlado serce na kviško, v goreči molitvi k Jezusu! Pozabite te-le trenutke na vse drugo, na ves svet, kakor bi ga ne bilo in mislite le na Jezusa, ki ga Kerubini in Serafini obdajajo.

e) In kadar bo prišel že tisti trenutek, da boste Jezusa sprejeli, o bodite veseli, bodite veseli, kakor ga je Cahej z veseljem sprejel, bodite veseli celi dan, sej se bodo tudi angelji z vami veselili. Nikar nikoli ne pozabite tega dneva.

II. Da boste bolj veseli, pomislite še, kaj je Jezus rekel Caheju. Rekel je:

a) V tvoji hiši moram danes ostati. Tako tudi (po meni) danes Jezus vam govori: „v vašem sercu moram danes ostati!“ Pač smem vam tudi jaz reči: veliko jih je želelo videti, kar vi vidite, pa niso vidili; slišati, kar vi slišate, pa niso slišali. Vem, da ste nekteri v skerbéh zavoljo svojega prešnjega življenja, da se tresete, ko pravim, da bo Jezus sam prišel in pri vas ostal, ki

ste ga tolikrat razžalili. Pa nikar se ne bojte, vsem oznanim veliko veselje:

b) Jezus je rekel Caheju, čeravno je bil préd velik grešnik: „Tudi ta je sin Abrahamov; Sin človekov je prišel iskal in zveličat, kar je bilo zgubljenega.“ Če ste bili tudi vi sgubljene ovčice, če ste Ga tudi že večkrat žalili: sej ste se odkritoserčno spovedali, in vem, da vam je neisrečeno žal; vem, da danes na novo terdne sklepe delate, nikoli več ga ne žaliti. In tega je Jezus naj bolj vesel. Zato imam sladko zaupanje, da tudi slehernemu izmed vas poreče, kakor je

c) Caheju rekel: danes je tej hiši zveličanje došlo, danes je temu sercu došla nebeška sreča.

Če to pomislim, koliko boste danes od Jezusa prejeli, koliko smete pričakovati, bi se skor veselja zjokal — pa tudi žalosti bi se skor zjokal, ako pomislim, da morebiti vsi ne boste Jezusu zvesti, dobri ostali, kakor ste tukaj zbrani. Povém vam žalostno nesrečo: Mnogi izmed odraslih so nekda tudi kakor vi danes pred oltarjem obljubili Jezusu zvestobo, ob, pa so — svojo obljubo prelomili! Da tudi vas ne zadene enaka nesreča, pomislite še slednjič,

III. kaj je Cahej Jezusu obljubil.

Ko je bil Jezus prišel v njegovo hišo in je bil prav blizu njega, oba pri eni mizi: o kako je bil vesel, kako srečnega se je čutil! Gotovo le za trenutek ni šel proč od njega, še oči si ni upal drugam obrniti, gotovo kar v Jezusa je gledal. Samega veselja od začetka gotovo kar besedice ni mogel spregovoriti. In ko je začel govoriti, bile so njegove perve besede: „Glej Gospod! polovico svojega premoženja dam ubogim in ako sem koga goljufal, povernem čveterno.“ Oh srečni otroci, ko bo danes Jezus tudi k vam prišel, — ko bo vaše veselo serce nebeške sreče kipelo, — ko Ga boste začeli moliti v svojem sercu in govoriti z njim, najpred mu recite: „O ljubi Jezus, kako sem te mogel kdaj razžaliti! Od zdaj zanaprej hočem vse popravljati. Štirikrat zvestejše hočem svoje molitve opravljati; štirikrat pobožniše se hočem v cerkvi vesti; štirikrat priserčniše hočem svoje starše ljubiti, učitelje ubogati. In če sem kdaj kako jezo v sercu imel, ali kako gerdo misel, če sem se kdaj pregrešil s kako nespodobnostjo, tatvino, lažjo ali s katerim grehom koli: od zdaj zanaprej hočem vse popraviti, hočem pravo pokoro delati: Tebi, o Jezus, živim; v Tebi umerjem, Tvoj hočem biti v življenji in smerti!“

In če boste vi tako Jezusa ljubili, vam danes obljubim, da ste še bolj srečni, kakor Cahej. K Caheju je Jezus le enkrat samkrat prišel, potlej je šel v Jeruzalem, je umerl na križu, in ne beremo, da bi bil Caheja še obiskal; vi pa, če boste Jezusa ljubili, boste lahko prišli, kolikorkrat boste želeli, sem pred oltar in današnja sreča se bo zopet ponovila. In s svojo gnado hoče Jezus tako dolgo pri vas ostati, dokler kakega smertnega greha ne storite. In če boste od danes do smertne ure tako srečni, da nobenega smertnega greha ne boste storili; bo Jezus ves čas pri vas ostal, in kadar se vam približa zadnja ura, takrat bo prišel s svojo ljubeznjivo Materjo Marijo in z angelji ter bo vas sprejel v nebeško veselje, kjer se brez mere in konca z Jezusom veselijo vsi, ki so ga tukaj na zemlji priserčno ljubili.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Na Vojskem, 28. aprila. — Iz prijateljskega pisma sem zvedel žalostno novico, da je č. g. Anton Masterl, fajmošter v Leskovici, 25. tega mesca umerl in danes

bil pokopan. Ta je drugi izmed naših sošolcev, kterega je Bog v naj boljših letih iz sveta poklical; rojen je bil 31. majnika 1845 in posvečen 9. julija 1870. Vnet je bil za Božjo čast in za lepšanje hiše Gospodove, česar so mu priča farmani, koder je pastiroval. Zlasti fara sv. Petra v Ljubljani se bo spominjala, koliko je on pripomogel, da je dobila nove zvonove, kako je hodil od hiše do hiše in že sam veliko bil nabral denarjev za nje; zakaj imel je dar od Boga ljudi za kako dobro reč vneti, tekla mu je beseda kakor malo komu. Bil je tudi prijatelj ubogih duš v vicah. Ko je leta 1875 naš sošolec č. g. Peter Habjan umerl, priporočeval ga je nam v osebnih pismih v spomin in molitev. Lansko leto, pogovarjaje se z menoj o dušah v vicah, kako da je dobro za nje moliti in kako so svojim dobrotnikom hvaležne, je rekel, da je tega iz večkratne lastne skušnje prepričan, in da je že po njih priprošnji marsikaj dosegel. Zapisal se je bil pri šent-Jakopskem fajmoštru čast. gosp. Koestl-nu v Ljubljani v bratovščino Matere Božje čistega Spočetja, ktera bratovščina ima gledé popolnoma odpustkov pred mnogoterimi drugimi naj večjo prednost; njeni udje se zamerejo namreč kolikorkrat molijo po šest Očenašev in Češena Marij in pri vsakem Očenašu Čast bodi Bogu itd. v čast sv. Trojice, Matere Božje čistega Spočetja in v papežev namen, če so v milosti Božji, vselej zadobiti tiste odpustke, ktere bi zadobili, ako bi obiskali sedmere bazilike v Rimu, Porcijunkulo v Asizu, cerkev sv. Jakopa v Španiji in ss. kraje v Jeruzalemu (sv. Oče Pij IX, 14. aprila 1856). *) Pač si lahko mislimo, da ravno misel in želja dušam v vicah prav veliko popolnoma odpustkov nakloniti je bila vzrok, da se je bil v to bratovščino zapisal.

Ker je bil najin zadnji pogovor o dušah v vicah, ne morem si kaj, da ga kot prijatla ubogih duš v vicah zdaj, ko je on sam v večnosti, vsem njegovim prijateljem, kar le mogoče, v molitev priporočim, priporočim pa naj poprej sošolcem, in potem vsem farmanom, koder je duhovsko službo opravljal. Zatorej, predragi gg. sošolci! Svetujem Vam in prosim Vas v imenu ranjcega g. Antona, spominjajmo se, kakor smo zadnje dni, preden smo se ločili, pri neki priložnosti vsi skupaj zbrani eden drugemu obljubili, da se bomo, kadar kdo umerje, njega pri sv. maši spominjali; govorilo in svetovalo se je tudi takrat, kakor nam je tudi ranjki č. g. profesor dr. Leon Vondčina kaj živo priporočeval, da bi za vsacega umerlega sošolca vsak tri ss. maše opravil. Ako smo dolžni že za duše v vicah sploh moliti, dolžni smo to gotovo še tem bolj za svoje duhovne sobrate, za sošolce, ktere smo morebiti kterikrat kaj razžalili ali krivi bili, da je eden ali drugi zavoljo nas kaj Boga žalil. Molimo eden za drugega, da bodo tudi drugi za nas takrat molili, ko bomo morebiti naj več pomoči potrebovali in si sami ne bomo mogli nič pomagati; zakaj premislila vredno je, kar piše teržaški prošt g. dr. Jožef Šneider v „St. Benedikts-Stimmen“: da noben človek sploh ni tako hitro po smerti pozabljen, kakor ravno duhoven. On tudi vpraša, zakaj tako? Nekteri ljudje, tako nadaljuje, si mislijo, da duhovni tako sveto živijo, da po smerti pomoči ne potrebujejo; ipse autem censet, hanc desolationem verosimiliter esse poenam, quia ipsi in vita sua nimius parce orabant pro animabus in purgatorio, nimius paululum pro iis agebant, nimius parce fideles suos ad hanc devotionem excitabant.

Vsim vernikom pa, koderkoli je ranjki g. Anton pastiroval, naj bo priporočeno: darujte zanj kako sv.

*) Gl. „Maurel's Ablasse“ S. 282, in „Odpustki“, Savjevic str. 232, bukve, ki so od visokočast. ljubljanskega knežškofijstva poterjene.

Obhajilo, naklonite mu, kolikor mogoče, veliko popolnoma in nepopolnoma odpustkov; spominjajte se ga pri sv. maši in v vsakdanjih molitvah. Za vas in za vaše umerle brate, sestre, starše, otroke, prijatle je opravljal daritev sv. maše, delil vam je ss. zakramente, oznanoval Božjo besedo; — bodite mu torej hvaležni, molite zanj, ako bi morebiti še kaj potreboval; zakaj božja pravica je po besedah sv. Avguščina ojstra in tenka. „Bodite usmiljeni, da boste usmiljenje dosegli!“ R. I. P.

K.

Na Dovjem je 29. mal. travna po kratki tridnevni bolezni umeril častitljivi starček Juri Hafner, stari oče tukajšnega gosp. župnika, potem ko je ravno o sv. Jurju nastopil svoje 90. leto. Ranjki je bil rojen 18. mal. travna 1790 v Selcib; pa je bil že zgodaj zgubil stariše in je še le 9 lét star prišel v Kropo k stricu, kjer si je s pridnostjo in poštenostjo toliko pomagal, da je vse otroke k dobremu kruhu pripravil. Zadnjih 6 lét je živel pri svojem vnuku, tukajšnjem gosp. župniku. — Bil je vse svoje žive dni delaven; še pred svojim zadnjim godom je celi dan derva sekal. Pijan ni bil nikoli. In ravno to in pa dobra postrežba zadnje leta mu je podaljšalo življenje. O francoski vojski je delal nasipe (šance) na Rožniku pri Ljubljani; leta 1812 pa je komaj na Koroško utekel, da ga niso Francozje sabo na Rusko gnali, od koder bi bil težko kdaj nazaj prišel. Dasiravno ni znal brati, je vendar vedel za vse nedeljske evangelije, in tudi življenje svetnikov, kar jih je v pratiki, mu je bilo po večem znano. Rad se je pogovarjal o cerkovnih rečeh in neomadežano spočetje Device Marije je terdil še preden je bilo za versko resnico razglašeno. Ko je leta 1850 nek sedmošolec pričo njega terdil, da je to le pobožna misel katoliške Cerkve, se je zelo hudoval nad njim in nad sedanjimi šolami, rekši, da zdaj napčno učé, ko so stari duhovni vendar vsi to resnico vedno učili in priporočevali, in se v Kropi že od nekdanj po angelovem češenji moli Očenaš in Češena Marija k časti čistega spočetja Marije Device. Tudi na Francoze je bil hud, ker so bili ves red prekucnili, in o Napoleonu je rekel, da je vero zmešal. — Sploh se je nekdanjih dogodkov iz svoje mladosti prav natanko spominjal; ali kar se je na stare leta godilo, je pa sproti pozabil. — Ob kratkem rečeno, bil je mož stare vere, starih navad in terdnih načel, katerih bi ne bil pustil za celi svet ne. Zato so ga pa tudi spoštovali povsod, kjer so ga poznali. Pokopat so ga prišli kroparski župnik g. Janes Kapus in spremljalo ga je še 5 družih duhovnov, domači g. župnik, njegov brat bogoslovec, sorodvina in farmani v obilnem številu. Resnična je bila beseda, katero so kroparski župnik na grobu v slovo izrekli, da je dvakrat častitljiva taka starost, ki se je dosegla s poštenostjo in pravičnostjo. — Ranjki je zapustil enega sina in dve hčeri, sedem vnukov in štiri prevnuke. — Bog daj dobremu starčku v miru počivati! Mnogim prijateljem pa, ki so ranjcega poznali, naj bo s tem v spomin in molitev priporočen!

Z Zalega Loga, 4. vel. travna. Kar je „Zgodnja Danica“ 15. listopada lanskega leta sporočila, da želim pri Marijni cerkvi v Suši napraviti tudi dva stranska altarja (svetih treh Kraljev in sv. Jožefa), se je po nekaj že zgodilo, nekaj se pa še bode. Na belo nedeljo, ko je v Suši navadni shod, to je 20. mal. travna, je bil blagoslov novega altarja svetih treh Kraljev na ženski strani. Velika altarna slika stavi pred oči svete tri Kralje, ko novorojenemu božjemu Detetu darujejo. Spodej je slika Matere Božje iz starega altarja — se vé, prenovljena — da se v vedni spomin še v cerkvi porabi in ohrani. Ob straneh ste pa podobi dveh devic in nun, svete Jederti in svete Terezije. V nekterih tednih bo

pa zgotovljen že drugi altar na moški strani, ter bo šesto nedeljo po veliki noči, to je, 25. tekočega mesca velikega travna blagoslov stranskega altarja sv. Jožefa, h kateri slovesnosti vse dobrotnike te cerkve vljudno vabim. Velika altarna slika bo kazala sv. Jožefa na smertni postelji v pričo Jezusa in Marije, kot varha katoliške Cerkve, zgled svete smerti in posebnega pomočnika za umirajoče. Spodej bo slika angeljskega mladenčca, sv. Alojzija, posebnega pomočnika šolske mladine, za zgled nedolžnosti. Ob straneh bote pa podobi sv. Antona pušavnika in sv. Frančiška Ksaverjana, patronov bližnje Železniške fare. Glavne altarne slike svetih treh Kraljev in sv. Jožefa ste delo gosp. Jan. Volf-a, akademiškega malarja v Ljubljani; vse drugo je pa lično delo najdenega gosp. Jan. Gosar-ja, malarja in podobarja Dupljanskega. S tem se je po večem vse doveršilo pri cerkvi v Suši, in se mi po željah izšlo; le ena reč je, ki me zdaj silno tare — dolg, dolg, velik dolg, ki še stiska cerkev. Zato se vsim prijateljem, vsim blagim, dobrotnim dušam za kak dar še vnovič priporočim — v slavo Božjo, v čast Marije prečiste Device, sv. Jožefa in svetih treh Kraljev! V zaupanji v Boga, ki serca vlada, se bo gotovo vse prav izšlo in poravnalo. Sej sem že po veliki noči milih darov za cerkev Marije Device v Suši desihmal skupaj prejel po „Zg. Danici“ 21 gold. 50 kr., kar s tem hvaležno poterdim. Ljubi Bog naj po priprošnji presvete Device Marije vsim stoterno poverne s časnim in večnim blagom! Pa tudi v Suši ne pozabim Begú in Mariji jih priporočati, ter ondi po sv. maši vselej, kadar je kaj več ljudi, še združeno molimo kak Očenaš za vse cerkvene dobrotnike in dobrotnice — iz dolžne in serčne hvaležnosti.

Ant. Pintar.

V Javorjah 29. mal. travna. († Masterl. Misijonar L. Možina.) Kako žalostni so bili ljudje v Leskovici zavoljo zgodnje, nepričakovane smerti svojega duhovnega pastirja gosp. Ant. Masterla! ... Kaj bo tam v teh krajih? V Lučinah ni duhovna, — in če zdaj v Leskovico namestnika ne pošljejo, kdo bo pri toliki oddaljenosti oskerboval samotno faro Leskovsko? Tratarski duhovni bodo mogli zdaj tri fare oskerbovati. —

G. misijonar Luka Možina piše 31. sušca, med drugimi znamenitostmi, da je bil šel po zimi v neki zelo oddaljen kraj misijonarit, kjer 20 lét niso vidili nobene duhovna. Keratil je med mnogimi tudi nekega 16 lét starega „fantička“. 10. svečana, ko ga ni bilo doma, je pa pogorela po zanikarnosti nekega delavca njegova cerkvice in tudi njegovo stanovanje; samo ss. zakramenti so bili obvarovani. Njemu je okoli 100 dolarjev akode, primoran je v nekem privatnem stanovanju maševati, — ob nedeljah pa v nekem drugoverskem tempelju. Una podružnica, 3 ure hoda, je pa silno revna, ter misli, da je naj revniši cerkvice v zedinjenih državah. Do svojega soseda ima 5 ur hoda po ledu (v zimskem času).

Gospod Ed. Jäcker je le administrator Marketske škofije; — jeseni pričakujejo novega škofa.

Sicer je g. Možina zdrav; priporoča se znancem v molitev. Slednjič pravi, ako njegovi ljudje nove cerkve ne sozdajo, bo mógel iti v drugi misijon.

Iz Bistrice na Notranjskem. Pogostoma nam, „Danica“, naznanjaš, kako se po Slovenskem cerkve lepšajo in zaljšajo, in gotovo veseli vsakega tvojega bralca, ko zvé, kako je naše slovensko ljudstvo vneto za lepoto Božjih hiš. Naj zvejo toraj danes bralci, da je tudi cerkev sv. Štefana Levita v Harijah (ekspozituri Ternovske fare) tekoče spomladi lep kinč prejela. Predlanskim je bila prizidana cerkvi lepa, prostorna zakristija in stranska kapela. Ta stranska kapela je dobila

po kamniškem mojstru Ozbiču lep altar, posvečen Materi Božji. Oltarna podoba je bila že pred izdelala pre zgodaj umerla umetnica Henrika Langusova. Oltar je prav lepo izdelan iz angleškega cementa, stanovitno, terdno in le težko ga boš od pravega marmorja mogel razločiti. Glave stebrom in ornamenti so lepo s pravim zlatom pozlačeni. Ob kratkem, vse je prav lično in lepo izdelano, zraven pa ne predrago. Primérjal sem perve oltarje, ki jih je mojster Ozbič pred več leti naredil, s Harijskim in zapazil sem velik napredek, posebno v izdelavi kipov, štatev. Sv. Joahim in sv. Ana, iz cementa izdelana, sta vse hvale vredno delo; vsakemu morata po volji biti. Tudi drugega manjšega dela je Ozbič marsikaj naredil v prijazni Harijski cerkvi. Prebarval in preslatil je leco, prebarval spovednico itd. Duhovnjani s pastirjem (prešnjim in sedanjim) so si lep spominek postavili v svoji cerkvi. V slabih časih so Mariji lepo kapelo s krasnim oltarjem postavili. Prav so preč. gsp. ternovski dekan 2. nedeljo po veliki noči pri slovesnem blagoslovljanju novega altarja v govoru omenili, da so Harijci srečni, ki so svoji cerkvi dobili oltar nebeške Kraljice, h kateri se bojo zatekali v potrebah, ter ji potoževali svoje tuge in britkosti, sej je ona naša dobrotljiva pomočnica itd... Naj bo mojster Ozbič vsakemu, kdor kaj cerkvenega dela potrebuje, živo priporočen!

Da smo tudi pri nas jako slovesno praznovali srebarno poroko Nj. Veličanstev cesarja in cesarice, ste gotovo po časnikih brali. Omeniti hočem tukaj, da nam je bilo jako všeč, da je pri slovesnem obedu tukajšni okrajni zdravnik gsp. P. po zdravici na Nju Veličanstvi v lepem govoru napil na zdravje sv. Očetu papežu Leonu XIII. Rekel je med drugim, da so se cesar Franc Jožef vedno skazovali zvestega sina katoliške cerkve in zvestega prijatelja ranjkega Pija IX in sedanjega sv. Očeta, in naj Bog živi papeža Leona! Razlegalo se je „živio“ in „slava“ po dvorani pri tih besedah. Prav je, pokažimo se pri vsaki priliki dobre državljanke in zveste katoličane.

Vreme imamo slabo; prej je bil dež neprenehoma, sedaj atrašna burja razsaja, da strehe podira in drevju veje lomí. Ako nam Bog ne pomaga, nas čaka žalostna prihodnost!

B—c.

Sveto Detinstvo.

(Dalje.)

Misijonar v Kini piše duhovnu na Angleškem te-le znamenitosti.

V mestu Trikonopoljakem (Trichonopoly) imamo samostan Naše ljube Gospé za ženske, ki ima trojno nalogo: 1. Oskrbujejo usmiljene sestre eno sirotišče. Tukaj se majhne neveriske deklice, ki so bile izpostavljene, pa potem rešene in v sirotišče prinesene, keršujejo, izrejšajo in v potrebnih domačih opravilih podučujejo. Veliko zmed teh revnih sirot poplača trud usmiljenih sestrá že s tem, da so pozneje dobre matere ter poštene keršanske gospodinje katoliških družin. 2. Imajo usmiljene sestre v skerbi zavetišče za bolne in revne, in 3. pribežališče za ptuje in spokorne žene. V teh dveh napravah najdejo pogosto pomoč sirote, ki so telesno in dušno čisto zanemarjene. Usmiljene sestre pa tudi zato sanje skerbé, kar le morejo. Take sirote prosijo v samostanu najprej le za streho in za nekoliko rajža, da si samorejo lakoto potolažiti; toda usmiljeni Bog jim dá še kaj več, podeli jim gnado sv. kersta, spreobrnjenje in srečno smert.

Nekega dne poterka žena pri dvajsetih letih na sa-

mostanske vrata. Po njenem obličju in obnašanju je bilo videti, da je kacega imenitnega rodú tiste dežele. Slišala sem, pravi žena, da se v tej hiši sprejmejo pod streho žene brez domovja. Ali me hočete sprejeti ter rešiti smerti za lakoto? Prašajo jo h kateri kasti (ljudskemu razdelku) se šteje. „Prištevam se k plemenitemu rodu (kasti) bramincev; vdova sem, in ker sem se pregrešila zoper naše postave, me je moj rod zavergel. Več mescev že tavam od kraja do kraja, pa me nikjer ne sprejmó. Vao čast, katera mi gre, bi si lahko zopet pridobila, ako bi se dala pogovoriti, da bi svoje revno dete izpostavila: toda notranj glas me svari pred takim zločinstvom.“ Tako je odgovorila.

Samostanske vrata se siroti odpró; žene, katere so enako v samostanu rešenje naše, sprejmejo svojo novo tovaršico z velikim veseljem; vsaka hoče pri nji biti, jo viditi, z njo govoriti ter ji streči. Toda mlada gospa se čuti v ti družbi ponižano, ker so bile te žene nižjega stanú kot ona, zato tudi noče jediti, katere ji ponujajo, marveč hoče samostan zapustiti.

Neverniki po onih deželah so namreč ločeni v tako imenovane kaste ali plemena, rodove. Na to ločitev toliko deržé, da se tisti, kateri so šteti v kako viši kasto, še meniti nočejo, pa tudi nič vzeti ne od tistih, ki so nižjega rodú. Le ljubemu Zvelčarju se imamo kristjani zahvaliti, da ljudje visokega ter plemenitega rodú ne zaničujejo vsednjih in revnih med nami, ampak jih ljubijo ko brate in sestre v Kristusu.

Po prigovarjanju usmiljenih sester ta žena, po imenu Menáči, popusti sčasoma neveriske vraže ter se z otročjim srcem oklene milih sester, ki jo tolažijo ter ji ljubeznjivo strežejo, kakor angelji v človeški podobi. Kmalo se tega življenja tako privadi, da vselej, kadar koli sreča milo sestro, pred njo poklekne ter jo prosi, naj jo zaznamnja na čelu z znamenjem sv. križa. Dalje prosi, naj bi smela menjati svoje ime Menáči s keršanskim imenom Nembike Marija, to se pravi „Marija svetega upanja“. Tudi prinese svoje dete in prosi, naj se kerati.

Po dokončanem sv. opraviu ji rekó: „Tvoje dete ni zdaj več v oblasti peklenkega sovražnika, postalo je otrok Božji; to dete je odločeno za večno življenje. Ali bi ne hotla tudi ti enkrat biti njegove sreče deležna?“ — „Ali je to mogoče? Ali bo mar Bog, kateremu vi služite, tako revno stvar, kakor sem jaz, hotel k sebi vzeti?“ Tako je vprašala. — „Bode, ljuba hči, Gospod Bog ne zamuja ne srečnih, sprejel te bo za svojo hčer, ako le hočeš njegova biti“, se ji je odgovorilo. — „Oj rada, rada“, veselo zavpije, „odpovem se hudiču, Bogu samemu hočem služiti, kristjana hočem biti“.

Toda kmalo Nambike-Marijo poskusi huda skušnja, katero pa srečno premaga. Njeno dete, katero je ljubila z vsem srcem, ji malo dni po sv. kerstu umerje. V prvem pričetku svoje žalosti pripisuje žalostna mati smert svojega deteta sv. kerstu in zaterjuje, da ne ostane delj v hiši, v kateri je zgubila, kar ji je bilo naj dražje na zemlji. Toda mlada angeljska dušica v nebesih je menda svoji materi izprosila moč in serčnost. Mati srečno zmaga kratko poskušnjo ter vedno bolj in bolj hrepeni skoraj iti tudi ona za svojem detetom v nebesa.

Usmiljena sestra, kateri je bila žena izročena, jo nauči naj potrebnih molitvice in čez dva mesca prejme z veliko pobožnostjo sv. kerst. Uči se potem nauk o presv. Rešnjem Telesu in na praznik sv. Stanislava pristopi lepo belo oblečena, s cveticami okinčana, z gorečo svečo v roki prvičkrat k misi Gospodovi. To njeno prvo sv. Obhajilo je bilo tudi njeno zadnje. Kmalu iz kapele stopivši, se vleže Nambike-Marija na posteljo ter prosi, naj misijonar k nji pridejo. „Ljubi oče“, pravi, „od trenutka, ko sem svojega Gospoda, Jezusa Kristusa

v serce prejela, raste mi neizrečeno hrepenenje se s Njim skleniti v nebesih. Čutim, da me je Bog uslišal, bliža se mi zadnja ura. Prosim, podelite mi zakrament sv. poslednjega olja. Misijonar se čudijo tem besedam in ji pravijo, da se ta zakrament deli le zelo bolnim ter umirajočim; ona pa, je komaj ura tega, kar je bila v cerkvi, ne da bi bilo pri nji znamenje kake bolezni. Nato odgovori žena: „Ljubi oče, čutim, da se mi smert bliža, jutri bi bilo prepozno; ne odrecite mi te poslednje milosti!“ Misijonar jo mislijo pomiriti s škapulirjem in s svetinico naše ljube Matere Marije; ali ona ne jenja prositi. Misijonar, nekoliko v dvomu, ji vendar željo izpolnijo. In res, komaj preteče nekaj ur, že zdihne novakiuja svojo dušo. Gotovo ji je njen otrok pri ljubem Bogu izprosil tako srečno smert.

Cvet in sad zrele molitve.

Zahvale.

Št. 1. Po milosti Božji in priprošnji Naše ljube Gospé sem o začetku leta nastopil neko prav vgodno službo; ali kmalo, ko službo nastopim, se me loti prav silno hud persni nahod (katar) tako, da sem valed kašlja in bolenja v glavi in v persih tako oglušil, da me je v moji službi zelo oviralo. Silno me je skerbalo in že se me je neka omahljivost lotila, da ne bom mogel službinih dolžnost opravljati. V tej žalostni sili se obrnem zopet v duhu k Mariji, naši ljubi Gospej, z objubo, ako mi ona izprosi pri svojem Sinu milost zdravlja, hočem v zahvalo to očitno po „Zgodnji Danici“ naznaniti. In glej, kakor hitro sem bil storil resnični sklep, se mi je začelo boljšati in sem tako po opravljeni devetdnevni zopet vsih telesnih nadlog olajšan in popolnoma zdrav postal. Bodi toraj preserčna zahvala Bogu, Mariji in sv. Jožefu; vsim čitateljem teh verstic pa tudi nedvomljivo prepričanje, da kdor se v resnici Mariji priporoči, gotovo pomoč zadobi.

V Kamniku, 14. svečana 1879.

B. St.

Št. 2. Bodi češena Naša ljuba Gospá presv. Serca za uslišano prošnjo! Bila je moja prijateljica leto in dan blazna, po Mariji priprošnji pa je rešena te nadloge. S tem spelam svojo dolžnost, ker sem obljubila po „Danici“ razglasiti.

Iz Koroškega, 28. mal. travna 1879.

Št. 3. Oseba v Ljubljani, zbolela za smert, se je po priprošnji N. lj. G. v 10 dneh ozdravila in naznanja priserčno zahvalo N. lj. Gospej.

K.

Prošnje.

Smertno bolan mladeneč je prav živo priporočen v bratovsko molitev za zdravje, ali če ne, pa za srečno zadnjo uro. — Mož in žena za dušno in telesno zdravje in za posebno pomoč v neki nevarnosti. — Neka žena, ki že vso zimo bolcha, da bi zadobila zdravje, če je Božja volja. — Neka oseba v dušni in telesni potrebi je priporočena za pomoč.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec veliki traven 1879.

I. Glavni nameni: Spreobrnjenje terdovratnih grešnikov in sploh prav obilen sad sv. leta.

II. Posebni nameni:

14. vel. travna. Sv. Bonifacij, prelil kri za Kristusa v začetku 4. stoletja. Priporoč.: Keršanski de-

lavci. Slabo v veri podučena mladina. Cerkev na Bulgarskem, Serbskem, v Bosni in sploh na jugu.

15. Sv. Izidor, kmet, iz Madrida, † 1130; ondi se brani tudi njegovo truplo. Priporoč.: Kmečki stan, zlasti na Slovenskem. Zmaga pravice. Poduk malih v sveti veri.

16. Sv. Janez Nepomučan, kanonik v Pragi, na povelje trinoga Vacalava l. 1183 veržen v reko Veltavo, ker ni hotel in ne smel spovedne skrivnosti razodeti. Priporoč.: Spovedniki. Cerkev na Českem. Spreobrnjenje dušnih in telesnih trinogov zoper vero.

17. Sv. Teodot, gostilnik l. 303. Priporoč.: Keršmarji, da bi svoje gostilniške dolžnosti prav spolnovali. Zatrene pijanštva in pobojev. Pobožnost do sv. Reš-njega Telesa, med drugim tudi z odkrivanjem gredé memo cerkve.

18. V nedelja po vel. noči. Evang.: Ako bote Očeta prosili. (Jan. 16.) Sv. Venancij, mučenec l. 250. Pripor.: Vgodno vreme in dobra letina. Vera, upanje, ljubezen. Obvarovanje otročičev pred dušno nevarnostjo.

19. Sv. Ivo, pravoznanec in mašnik l. 1302. Pripor.: Odvernjenje hude ure skoz leto. Vera pri viših stanovih. Zatrene grešnih znanj in ponočevanja.

20. Sv. Bernardin Sienaki, iz reda sv. Frančiška 1444. Priporoč.: Katoličani na Ruskem. Vsi na duši terpeči. Spreobrnjenje naj terdovratniših grešnikov in drugovercev pa poganov.

Listek za raznoterosti.

Pri duhovskih poskušnjah so bili te dni naslednji oč. gg.: Jak. Alijaš, kapl. v Teržicu; Jak. Dolenc, stolni kaplan; Jan. Demšar, administrator v Ledinah; Juri Jaklič, administr. v Gotnici; Ant. Jamnik, admin. v Soricu; Matija Kralj, kapl. v Škofji Loki; Jan. Lapajne, admin. v Dražgošah; Fr. Porenta, kapl. pri sv. Petru v Ljubljani; Ign. Vrančič, kapl. v Šmarji; Vil. Vesel, administr. itd. v Črnomlju, iz križanskega reda.

„Prezbiteri“. Vsako leto je nekaj izvrstniših bogoslovcev, navadno štirje, že iz tretjega leta posvečenih. Gospodje, ki jih je došla ta sreča letos, so naslednji: Val. Eržen, iz Selc; Jan. Janežič, iz št. Vida pri Zatičini; Fr. Perpar, z Dobernič; in Jan. Smrekar, iz št. Helene. Vsih bogoslovcev v 3. letniku je letos devet.

„Naj lepši čednost in naj gerši pregreha“, prelepe od škofa Zwengerja na svitlo dane bukve, so zdaj poslovenjene izdane od preč. gosp. stolnega prošta Jožefa Zupana, in dobivajo se z lepo podobo na čelu, mehko sošite po 85 sold. pri bukvarji Šverljugu ali v Klerovi bukvožrnici. Vredne so te bukve, da se po vsem Slovenskem prav močno razširijo, posebno med mladino.

Na Kranjski realni gimnaziji so učenci pod vodstvom g. prof. T. Zupana soboto pred tiho nedeljo opravili cerkvene obhode za sv. leto. Ker je na realnih gimnazijah blizo vsak dan 6 ur šola in tudi popoldneva ob sredah in sobotah nista celoma prosta, bilo je težko pogoditi procesiji pripravne ure. Ravno zaradi tega pa nam je bilo toliko bolj všeč to očitno spoznavanje vere in ta dober izgled šolske gimnazijske mladine.

Obiskovanje škofovo in birmanje v Porečko-Poljski škofiji bode mesca rožnika: 29. v Poli, popoldne v Stinjani *); 30. dopold. v Poli, popold. v Pomeriji; mesca

*) Op. Imena so postavljene po latinskem ali laškem iz škofijskega lista.

mal. serp.: 1. dopoldne v Poli, popoldne v Alturi; 2. dopoldne v Sisani, popoldne v Linijani; 3. dopoldne v Medolinu; 4. dopoldne v Promontoriji; 5. dopoldne v Galesani (posvečenje zvona); 6. dopoldne v Galesani (posvečevanje cerkve); 7. dopoldne v Marsani (s potoma obiskanje v Lavariku, Montikulu in Momiranu); 8. dopoldne v Karnici, popoldne v Kastri novi; 9. dopoldne v Barbani, popoldne v Pornjani; 10. v Filipanu; 11. v Fasani; 12. v Juršičih; 13. v Adinjani.

Mertva roka. Škot na Sedmograškem, g. Fogaraši, je poslal učenemu ministru pismo, s katerim daruje 30.000 gl. za povzdigo ljudskih šol v spomin cesarjeve sreberne poroke. Iz tacih djanj bi se moralo sklepati, da ima tudi Cerkev pravico kaj spregovoriti pri šolstvu.

Pruska enakopravnost. V proštevju stroškov mesta Bratislava je 94 tisuč odločenih za vsderžanje protestantovskih tempeljnov, pastorjev in njihovih služabnikov. K tej svoti morajo tudi katoličani, katerih biva ondi 80 tisuč, v enaki meri skladati, dasiravno ne dobivajo oni za lastne cerkvene potrebe le vinarja državne podpore! To je lepa enakopravnost za katoličane!

Poslednje novice. General Filipovič je postal komtur reda Marije Terezije; Jovanovič med drugimi pa je imenovan vitez. — V Padovi je te dni zginil vertnar Garnier, kateri je bil malo poprej pretepan in mu je bilo žugano, ker se ni hotel vdeležiti neke „Passanantovske družbe“. Tedaj lahonski „nihilisti“! Tako je po vsem svetu, smé se reči, vedno huje, odkar je papež jetnik, in bolje menda ne bode, dokler se svet k pravici ne oberne. — V Neapelju je tudi neka ženska rudečkar-ska družba, ktera po svojem kopitu rogovili. — V okrajih Romanjskih na Laškem se čutijo vaak dan potresi. V kraju Valassolo bivajo ljudje zaradi strahu in nevarnosti pod milim nebom. Nekaj poslopij po več krajih je že razdanih. Sicer pa neprenehoma dežuje. — Govori se, da mir med Anglijo in Afganistanom ima v kratkem sklenjen biti. Med pogoji je neki tudi ta, da severne terdnjave se bodo pod angleškim nadzorstvom bolj okovarile — po nekoliko na angleške stroške, in da nobeden ruskih ali drugih evropejskih poslancev ne bo sprejet v Kabul brez poprejšnjega sveta indiško-angleške vlade. To se precej mogočno glasi in ne kaže na prijaznost med Anglijo in Rusijo. — Na Francoskem novi rudečkarji vedno rogovilijo zoper katoličanstvo in duhovstvo. Namesto pravice vlada samovolja; ker so konservativci (katoličani) v velikih svetih dobili večino zoper osnovo Cerkvi nasprotne Ferry-eve postavbe, zato vlada glasove katoličanov razglasuje za nepostavne, glasove rudečkarjev pa za postavne. Stari puntar Blanqui se je ustil, da keršanstvo se mora satreti. Veliki svet pariškega okraja pa zahteva odpravo verskega nauka in duhovstva iz šol! — Iz Parisa se nasnanja, da vse vlade, kakor kaže, so v tem edine, da ruske vojske še ostanejo v Rumeliji, blezo 3 mesce nadalje. — Novi bulgarski knez je Aleksander Jožef Battenberg, rojen 5. mal. travna 1857 v Darmstadt in je protestantsko-luteransko vere. Turčija ima še neko senco višega gospostva, zlasti v tem, da bo knez Porti plačeval nekaj letnega davka. Kako se bode godilo katoličanstvu v tej novi deželi, se ne vé; dosti dobrega ni upati, kajti vladalo se bo najberže pod glavnim rusko-razkolnim in prusko-luteranskim vplivom. — Vshodnja Rumelija ostane še pod turško vlado, pa sultanove pravice so tako stanjane, da bode dežela imela prav obširno samovpravo, kakor se obeta. Vladna vprava za to deželo je dogotovljena, le pričakuje se še, kdaj jo bo Sultan oklical. Če tudi Andraš ne mara na to tiš, da bi ruska vojska

Rumelijo zapustila, ima pa dežela domačo vojno in poveljstvo od ruskih častnikov; to je dosti, da se bodo zverševali ruski nameni.

Popravek. Po zmoti je zadnjič v versticah o prvem sv. Obhajilu dveh mestnih šolcev stalo, da jih je bilo 30; bere naj se: 68.

Svete Stopnice (štenge).

Zastran odpustkov svetih stopnic smo nektare prašanja č. g. Ž. oziroma na zadevne svetišča na Dolenjskem poslali gosp. kan. dr. Černčič-u v Rim pri sv. Jeronimu, s prošnjo naj bi pozvedil na zadevnem mestu, kaj in kako je s temi odpustki, zlasti ker blezo marsikje, kjer so ss. Stopnice, nimajo več poterdivnih pisem za odpustke, ampak k večjemu kake ustne izročila. Odgovoril je omenjeni preč. gospod 14. sveč. 1879 to-le:

„Quaestiones (prašanja) č. g. Ant. Žlogarja sem pokazal Monsign. tajniku „Congregationis Indulgentiarum“ (sv. zboru za odpustke), in odgovoril je: „Indulgentiae genuinis Sanctis Scalas Romae od Lateranum concessae valent in Dioecesi Labacensi, si habet Rescriptum Pontificium: ako namreč ta škofija ima pismo z Rima za to milost. In to bode vedil ali svedil g. Ž.“

„In še mi je odgovoril, ter italijanski: „Le Indulgenze per la visita della Scala Santa sono: Nove anni per ciascun gradino. (Odpustki za obiskovanje Svetih stopnic so: Devet lét odpustkov za vsako stopnico.) Vedi „Raccolta“ pag. 118. Ergo, si habetis Rescriptum, tot Indulgentias potestis lucrari.“

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Matevž Pogolšek je prezentiran za Zibško faro; č. o. Korbinjan Lajh pride za župniškega oskerbnika k sv. Jurju na Pesnici, in č. g. Jožef Černko je postal provizor pri Materi Božji na Vurmbergu. — Fara Matere Božje na Vurmbergu je do 17. junija t. l. razpisana. — Umerl je č. g. F. Ozmeč, župnik pri Materi Božji na Vurmbergu 29. p. m. R. i. p.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Dragovanji fare Dragatuške: Iz Trebelnega po č. g. fajm. 20 gl.

Za pogorelce v Černomalskem okraju: Č. g. bogoslovec M. M. 1 gl.

Za altar sv. Jožefa na Reki: Gosp. Fr. Kosmač v Gor. 2 gl. — Neimenovana po g. prof. Zamejcu 50 sld.

Za sv. Očeta: Po č. g. župniku Al. Koširju 5 gl. — Č. g. Jož. Dolenec 2 gl. — Preč. g. dr. J. Semen 5 gl.

Za katoličanstvo in katoličane v Bosni: Z Dovjega bratovšina ss. Cirila in 2 gl. st. d. v sr.

Za sv. Detinstvo: M. V. 1 gold. — Gčnja. Leop. Kersnik 68 sld. — Neimen. 1 gl.

Za Božji grob v Jeruzalemu: Iz Teržica po č. g. fajm. 8 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

J. Kovač v Zr.: Zadeli = 0. — Gj. L. K-k v Č.: Prav hvaležno prejeli.